

Peterdi Andor Emlékezés

Siró dalokra volt bangolva hárfám,
Mit rám egy őszám örökül hagyott,
Ott pengette a Jordán vize táján,
Mert ott is zengtek zsidó bánatok.
És van-é hely a nagy föld kerekén,
Hol könny nem ringott a fajtám szemén?
És van-é hely, ahol nem húzta ág,
S nyugodtan albatott egy éjszakát?

Évszázadoknak üzött karavánja,
Bejártad már a földi utakat,
S véredből lakmározott farkas, kánya,
Megcsufolt ember, kergetett a vad,
Mégis, hogy élsz, viaskodsz s alkotol,
Míg annyi nemzedék a sírjába lobol,
Isten csodája ez, s titokzatos jele,
S ha ő nem sujt le rád, akkor ki győzne le?

És dalaink, a régi, régi nóták,
Hü kísérorink, mint a kósza szél, -
És ha követjük társunk koporsóját,
Gyászunkban is csak melódia él.
Dávid király testálta ránk talán
E zengő bút egy őszi éjszakán?
Hálévi tán, az énekes zarándok,
Ki végigsírta értünk a világot? –

Ahol nyugodtan állhatott a sátor,
Mit őszám két fáradt keze emelt,
Ott Kánaán lett a sivár pusztából,
S a homokon aranybort szüretelt,
Békén viselte a guny Nessus-ingét,
S egy mosolyért megosztotta a kincsét,
Mégis a bélyeg, korbács, kancsuka
Volt az üzője, hajszoló ura.

És ma ezerkilencszáztizenhétben,
Szabad népekként barsog a szavunk,
Mert győz az ember tüzön, vizen, vérszen,
Ha vakmerőn a szolgaságba unt.
Északra száll most vigyázó szemem,
Mivé lett ott a cári kegyelem,
Egy új tavasz fénylő, virágos ágya
A véres pogromok hazája.

S e föld, amely a tápláló anyánk itt,
Szívünkben nőtt; a második szülénk,
És holdja, amely utunkra világít,
Fénylőbb, mint az idegen déli fény.
A Tisza székesége, a Balaton kékje,
Nem-é a lelkünk legszebb költeménye? –
Ó, ez a rög, amelyért most is vérzünk,
Sosem volt mostobánk minékünk?

A mi erőnk a nép s a baza kincse,
Mert az a nemzet gazdagon arat,
Mely fiait nem fogja le bilincse,
És lelke szárnyalásban oly szabad,
Mint a felbő és mint a madár,
Ki idegenből is csak hazajár,
Mikor a tavasz honjából izen,
És nem tud máshol még meghalni sem.

A teremtés szent láza kerget minket,
Vasat formálunk, acélt, agyagot,
És fáradtan bunyjuk le szemünket,
Ha éjfél jeleznek a csillagok.
Nem önmagunkért vagyunk oly serények,
Mibennünk nagyratörő lángok égnek
Teérte népem s magyar nemzetem,
Hogy szebb legyen jövőd, mint a jelen.

Tizzel és vassal, éjen s jégen által
Birkozunk érte bénán és vakon,
És szembenézünk százszor a halállal,
Hogy ne érhessen soha bántalom,
Mert szent a föld, ahol szabadon élnek,
S az emberek rajt mind csupán testvérek,
Csupán testvérek s egy kenyéren élők,
Kik együtt síratják a pibenni térőt
S együtt örülnek egy új születésnek! –

Megjelent az költő *A sárga folt* című (saját kiadás) verseskötetében, 1922-ben